

PRIČAKOVANJE IN HVALEŽNOST

Mislim, da v tem času med nami ni nikogar, ki se ne bi spraševal, kdaj bo vsega tega konec, kdaj bomo že spet lahko živeli tako kot včasih, kdaj bo ta korona že enkrat premagana.

Celo otroci, ki šole sicer ne marajo preveč, sprašujejo, kdaj bodo že spet lahko šli v šolo.

Česa takšnega si nihče od nas ni mogel niti predstavljati. Če se samo spomnimo, kako smo bili

sami veseli in srečni, če je kdaj zaradi višje sile odpadla kakšna ura, ali je zaradi svežega snega avtobus zamujal in smo prišli v šolo 15 minut kasneje. Vsakih nekaj »izgubljenih« minut nam je bilo neskončno dragocenih.

Danes pa izgubljeni šolski čas ne merimo v minutah, niti v urah, pač pa v tednih. Kmalu bo za nami en mesec.

Ko nekaj pričakujemo, je to navadno nekaj lepega, nekaj, česar se veselimo. Po navadi imamo tudi neko časovno predstavo, kdaj se bo to zgodilo.

Otroci v tem času že težko pričakujejo Miklavža. Tudi on se bo letos moral držati ukrepov, vendar se ni treba bati zanj, on se bo že znašel, tako ali drugače. Zato otroci 5.12. zvečer lahko z gotovostjo računajo nanj. Do takrat pa štejejo, kolikokrat gredo še spat.

V nedeljo se začne tudi adventni čas, ki je za kristjane čas pričakovanja Jezusovega rojstva, Božiča. Naredili si bomo adventni venček, na katerem bodo 4 sveče in vsako nedeljo bomo prižgali eno več. Točno vemo koliko časa imamo še do praznikov in prav tako vemo, da bomo 25.12. z gotovostjo praznovali Božič. Tako ali drugače.

Ko pa pričakujemo konec epidemije, pa le ta ni napisan na koledarju in tudi predstave o tem, koliko časa bo vse skupaj še trajalo, nimamo nobene.

In ko tako čakamo in upamo in se naša pričakovanja ne uresničijo, omejitve se vlečejo že tedne, pa še vedno ni videti luči na koncu tunela, lahko postanemo nestrpni, malodušni, jezni, zagrenjeni, obupani

Rešitev je v tem, da sprejmemo stvari, ki jih ne moremo spremeniti in v tem, da smo HVALEŽNI za vse, kar nam je podarjeno. Hvaležni smo lahko za nešteto stvari: za to, da živimo, da imamo krasne otroke, da smo zdravi, da še vedno imamo zdravstveno oskrbo, če smo bolni, da so naša bivališča topla in suha, da živimo v miru, da imamo na voljo moderno tehnologijo, da živimo v krasnem okolju, v krasni naravi, med dobrimi ljudmi

Hvaležnost je vedno na mestu in z njo ne moremo nikoli zgrešiti.

Danes sem prebrala zgodbo družine, ki jim pred časom za rakom umrla še ne 2 letna deklica. Ko so izvedeli, da ni nobene možnosti več, so se odločili, da bodo skupaj v hvaležnosti in veselju preživeli vsak dan posebej, ki jim bo še podarjen. Podarili so si 3 mesece lepega, nepozabnega družinskega časa.

Marsikoga med nami je v tem korona času pretresla tudi zgodba mamice Petre, ki se je zaradi raka v zelo kratkem času poslovila in zapustila 3 majhne otroke... Pa pred kakšnim mesecem v nesreči umrla mamica Klara, ki je v Cerkljah marsikomu polepšala frizuro...

Ne vem, kako je z vami, vendar meni takšni dogodki vedno potrka na vest in me spomnijo, da se nimam za kaj pritoževati in da imam veliko stvari, za katere sem lahko hvaležna.

Zato le pričakujmo lepe stvari in normalne čase, vendar bodimo tudi hvaležni za vse, kar nam je v teh težkih časih podarjeno in zaradi katerih nam je kljub vsemu lepo.

Želimo vam veliko lepih (uresničenih) pričakovanj in tudi veliko hvaležnosti za vse, kar imate.

Irena Zajec

